

93. Jó vagy hozzánk, Istenünk!

A 157. számú éneket imádkozzuk:

*Szeretlek, szép Jézus, mert fölötté jó vagy,
Minden szeretetre, bizony, te méltó vagy.
Jó voltod s irgalmad a bűnöshöz oly nagy,
Gyarló kis szolgálodat, engemet, el ne hagyj.*

*Zárkózzál be, kérlek, szívem rejtekébe,
Tisztítsd ki a tüskét s rózsát vess helyébe.
Jézus legyen írva minden levelében,
Olvadjon el szívem Jézus szerelmében.*

Legutóbb arról elméltünk, hogy jó az Isten. Most próbáljuk megélni Isten személyesen **minket érintő jóságát!**

Amikor a Mikulás bácsi megérkezik, akkor azt kérdezi: „Hol vannak a jó gyermekek? Hadd lássam őket, mert nekik hoztam ajándékokat!” Szent Miklós közbenjárásával ma a legnagyobb ajándékot, Isten jóságát igényeljük, hiszen **olyan jó jónak lenni, illetve oly jó a Jóval betöltődni!**

Ebben az elmélkedésben azért szemléljük Isten jóságát, mert ez segít Isten szeretetének a szemlélésére. Tehát most nem elmélkedni akarunk a jóról, vagyis szép elmefuttatásokat végezni róla, hanem csak Isten jóságának, Isten szeretetének a konstataálására törekszünk. Megállapítjuk, hogy jó hozzánk az Isten.

Az imaóra folyamán **álljunk meg csendben e tény előtt: Isten jó hozzánk, és szeret minket!** Szeretettel nézzük a Belőle fakadó jóságot és hozzánk irányuló szeretetét!

1. Az első ima-szó: Jó.

Mi jut az eszembe, mi jut a szívembe erről a szóról: „Jó.”?

a) Próbáljak visszaemlékezni életemnek arra az eseményére, amelyről visszamenőleg is csak ez csilingel a lelkembe: jó volt akkor ott megélni azt az eseményt. A 2001. Szent Mihály-napi, pilisszentléleki zarándoklásunkról kaptam egy visszajelzést: „Jó volt ott lenni!” Valóban egy ritka-szép őszi napot kaptunk ajándékba az Úristentől, a szentmisét, az elmélkedést, a közös testvéri együttlétet a napsütésben, a szélcsendességben és Boldog Özséb atyánk nyomdokában. Ezt az élményt is fel lehet idézni.

b) Hadd mondjak el egy hasonló szituációt, egy gyermekkori élményt, amely egy életen át elkísér. Pécs mellett, a Mecsekben van a Jakab-hegy. Ott található a Zsongor-kő is. 1952 nyarán 10 éves gyerekként egy pécsi fiatal egyházmegyés pap vezetésével többedmagammal néhány napot eltölthettünk a Jakab-hegyi egykori pálos monostor romjai között. Jó volt ott lenni. Békesség volt, az ég ragyogó kék volt. A napsugár

akadálytalanul érkezett hozzánk. Kellemes volt a nyári meleg. A szellő halkán járt a fák csúcsán. Jelezte, hogy a Szentlélek is köztünk volt, hogy a hegyen közelebb lehattunk Istenhez. Ott lehattunk a hegyen, ahol Isten lakik! Mert ha a szent remetéket el is űzte a török hatalma, azután II. József, a kalapos király önkénye 1786-ben, majd a kommunista diktatúra 1950-ben, **Istent nem lehetett elűzni!** Annak a helynek a kisugárzása, a „genius loci” a jó Istennek adott életek hősiességéről és szeretetéről muzsikált.

c) Ha azt mondom: „jó”, az olyan megfoghatatlan. De ha tudom konkretizálni, azaz egy élményhez kötni, hogy mi volt jó számomra, akkor könnyebb átélnem nemcsak a „jó” szó jelentését, hanem sokkal inkább annak tartalmát. Tehát most csak ezt az egy ima-szót mondogassam: „jó”, és próbáljam mintegy szemlélve, tehát szavak s konkrét élmények elmesélése nélkül átélni azt az életre kiható élményt, amelyet akkor olyan nagyon jónak tapasztaltam meg. Megállapíthatom, hogy ez a jó nem csupán *volt*, hanem most is „jó”-ként létezik. **Az életemnek ez a kincse, a jó átélése nem múlik el.** Egy esemény elenyészhet, de az érték, a jó megmarad.

2. A második ima-szó: Jó vagy!

Istennek mondjam! A jó már nemcsak egy egyéni élmény formájában, hanem az Istennel való személyes kapcsolatban is megjelenik számomra. Isten ugyanis – mint Isten – jó!

a) A Zsoltáros, az Ószövetség nagy imádkozója felszólít: *Adjatok hálát az Úrnak, mert jó!* (Zsolt 117,29). Jó az Isten! Engedjem hatni magamra Isten jóságát! „Jó vagy!” Isten akkor is jó, ha nem érzékelem a jóságát. A nap akkor is ragyogóan világít, ha nem tudok belenézni, ha felhő takarja el előlem, vagy a földgömb – amely éppen elfordult a nap irányától –, és csak sötétség vesz körül. Isten akkor is jó, ha a föld vagy egy felhő takarja el előlem, vagy ha az evilági élet Isten és közötttem falat látszik emelni.

b) Isten akkor is jó, amikor nem tapasztalom meg az Ő jóságát például egy-egy betegségben vagy fájdalmas eseményben az életem folyamán, vagy a halálban. **Isten jó, és ez szüntelenül a reménységem forrása, még ha most nem is tapasztalom meg** ezt az isteni jóságot. Szent Pál így mondja: *Nem a szemlélés – tehát a közvetlen tapasztalás, az istenélmény állapotában –, hanem a hit állapotában élünk* (2 Kor 5,7). De a hitnek ez a sötétsége is abszolút bizonyosságot ad nekünk Isten jóságáról. Szent Pál erről így tanít: *Ezt Ő nyilvánvalóvá tette számunkra: örök ereje és isteni mivolta a világ teremtése óta művei alapján felismerhető* (Róm 1,20).

3. A harmadik ima-szó: Jó vagy hozzám!

a) Tóbiás mondja: *Higgyétek, hogy (Isten) megmutatja rajtatok a jóságát! Én magam is egész szívvel Őbenne örvendezem* (Tób 13,10). Mondogassam Neki: „Jó vagy hozzám! Egész szívemmel hiszem ezt, és örvendezem a jóságod felett, Uram! Hagyom, hogy a hitem felcsiholja az örömet a lelkemben. Uram, örvendezem, mert jó vagy hozzám.”

b) Ahogyan a tábortűzet lehet szítani – hogy a kis lángból nagy tűz legyen, mert több oxigént fújunk rá –, úgy a lelkemben is lehet még tovább szítani az örömet. Ha elkezdek örülni az Úrnak, megtapasztalhatom, hogy egyre több öröm lesz a szívemben. Ezt az örvendezést tulajdonképpen már az Úr adja a lelkembe. „Uram, azért tud egyre nagyobb lánggal lobogni bennem az öröm, mert jó vagy hozzám. Hadd örvendezzem egyre jobban Neked!”

c) Milyen nagyszerű érzés a gyermekeknek, amikor a tábortűz kis lángja már nem az ő erőfeszítésüktől, hanem a szellőtől kap mind nagyobb erőre, és lobog egyre jobban! Engedjem, hogy így járjon át engem is a Szentlélek szellője, és így tüzesítse bennem még nagyobbra az örömet! „A Te örömmel, önmagaddal jársz át, Uram! Olyan jó vagy hozzám!”

d) Amikor a fadarabok a tábortűzön elérik a gyulladási hőfokot, akkor megadják magukat a tűznek! Akkor az addig hideg fa lobogó tűzzé alakul át. **Amikor a lelkem megadja magát Isten szeretetének**, Isten örömeének, akkor az én jéghideg **lelkem is magasabb létrendbe**, Isten örömébe jut, magasztosul fel.

„Jársz át az örömmel, Uram! Tüzesítsd még jobban magadba a lelkemet! Most már valóban tudom, hogy jó vagy hozzám.” Mondhatom a Zsoltárossal is: *Nekem jó az Istennel lennem, és az Úristenbe helyeznem a bizakodásom!* (Zsolt 72,28).

e) Ha kell, mondjam ki újra: „Hiszem, hogy jó vagy hozzám!”

Mondhatom ebben a formában is: „Tudom, hogy jó vagy hozzám!” Amíg e vallomásaimat mondogatom, talán majd egyszer fellobban bennem a szeretetnek az a hőfoka, a szeretetnek az a lángolása, amikor szívem már szavak nélkül is csak ezt lükteti Isten felé: „Jó vagy hozzám!” Akkor már csak az Isten jósága feletti öröm tölt be.

4. Negyedik ima-szó: Jó vagy hozzám!

Ha a teremtmények zaja felriaszt ebből a gyönyörűségből – amellyel az én jóságos Uramnak tudok örüvendezni –, ne nyugtalankodjam, ne essem kétségbe, hanem tágítsam a kört, és mondogassam a **negyedik ima-szót** az én jó Uramnak: „**Jó vagy hozzánk!**” Itt sem kell részleteznem, hogy hogyan, kinek milyen ügyében kérem az Ő teremtményeire, az én embertestvéreimre jóságának áradását.

a) Ezzel az imaszóval: „Jó vagy hozzánk!” – megélhetem Isten jóságának univerzális áradását a teremtményei felé. Ez nem olyan, mint a vasúti vágányváltás, amelytől kezdve már egy másik vonalon szalad a vonat. Ha én **mások számára kérem** Isten jóságának az áradását, az azt eredményezi, hogy az Ő jósága **felém is még jobban árad**, mert a jóság ilyen: minél többfelé oszlik, annál nagyobb!

b) **Ez az ima-szó** tehát még jobban tágítja Isten jósága feletti élményemet, mert amikor Isten jóságát élvezem, akkor már nem csak magamon lesz a nézése. A Zsoltáros így tanít: *Jóságos az Úr mindenkire, irgalmas minden teremtményéhez* (Zsolt 144,9). Amikor boldogan konstatalem, hogy Isten jósága rám árad, akkor azt is észre kell vennem, hogy Isten jósága mindenkire kiárad, mint ahogyan a nap sem csak énrám süt, hanem mindenkire.

c) Amikor ezt az ima-szót mondom: „Jó vagy hozzánk!”, akkor megélhetem azt is, hogy **az imádság** nem más, mint **communio** (= közösség), **kapcsolat Istennel**.

De nemcsak az én kapcsolatom, közösségem Istennel, hanem **az én imádságom által mindnyájunk Istenhez való kapcsolódása**.

d) Ez a tény – hogy „Jó vagy hozzánk!” – segítsen megélnem: a mennyország univerzális, tágas! Isten jósága mindnyájunkra ráárad. Mi pedig, az Ő teremtményei egymással is bensőségebb lelki kapcsolatba jutunk, mert ugyanaz az isteni jóság jár át mindnyájunkat. Már nem is kell mondogatnom, hogy „Jó vagy hozzánk!”, elég ha csak tudom ezt. Ez az élmény **ima-állapottá szenteli** a földi lételemet.

e) Sőt mindnyájan bekapcsolódhatunk Isten önmagát ajándékozó jóságába! Ahogyan a testvérekben egy vér lüktet, úgy bennünket Isten egyetlen jósága jár át és fűz össze egyetlen testvériségbe, Isten gyermekeinek a közösségébe.

f) Engedjem, hogy Isten jósága – a közlekedő edények törvényének megfelelően – még jobban belém áradjon, és rajtam keresztül a világba; hogy az emberekben ne a gyűlölet, a gonoszság, az egymás elleni harc, hanem a szeretet, a jóság, Isten jósága uralkodjék el! Ez az uralom nem más, mint az Isten országa, ahol Isten jósága uralkodik el a szívekben. *Mi Atyánk, jöjjön el a te országod!* (Mt 6,10), vagyis a Te jóságod uralkodjék el az emberek lelkében! Tágítom, egyre nagyobbra **kitágítom a szívemet, hogy Istentől egyre több jóság áradjon rajtam keresztül is az emberiségbe!** „Olyan jó, hogy jó vagy hozzánk, Istenünk!”

5. Az ötödik ima-szó: Örvendezve hálálkodom jóságodért, Uram!

Az Úr mondja: *Megújítom őket, mert megkönyörültem rajtuk én, az Úr, az ő Istenük: Szívük örül majd az Úrban!* (Zak 10,6.7). Nemcsak pusztába kiáltott szó ez az ima: *Jóságodban, Uram, tégy jót Sionnal!* (Zsolt 50,20). Isten valóban **hajlandó megkönyörülni rajtunk**, jót tenni velünk.

a) Ha szüntelenül hozzá kiáltok: – *Uram, Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, irgalmazz nekem!* – akkor azt is megtapasztalom, hogy megkönyörül rajtam. Megtapasztalhatom Isten jóságát. A Jézus-imának – amellyel szüntelenül Istenhez kiáltok, az Ő irgalmáért esedezem – az a gyümölcse, hogy **Isten jóságosan lehajol hozzánk**, nekünk ajándékozza magát, és örvend a szívünk. Az öröm és a hála, mint valami csodálatosan szép duett, együtt szárnyal az ég felé! Engedjem, hogy lelkemből egyre magasabbra szálljon ez a dallam!

b) Tehát egyszerre örvendezem és hálálkodom. Ehhez az örvendezéshez és hálálkodáshoz újra vegyem elő a Zsoltáros buzdítását: *Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, és örökké szeret minket!* (Zsolt 117,29).

„Hálálkodom, Uram, mert jó vagy hozzám! Örvendezik a szívem, mert örökké szeretsz minket.”

Akármerre is járok az életem útján, mondogassam ezeket az ima-szavakat:

– Jó!

– Jó vagy!

– Jó vagy hozzám!

– Jó vagy hozzánk!

– Örvendezve hálálkodom jóságodért!

Ezek a szavak segítenek megtapasztalni Isten jóságát. **Amikor pedig megtapasztaljuk az életünkben Isten jóságát, akkor magát Istent tapasztaljuk meg!**

Befejezésül énekeljük Isten üzenetét, amely nemcsak hozzánk, hanem minden gyermekéhez is szól:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Próbáljuk megélni ezt a tudást Isten szeretetéről: „**Tudom**, hogy mennyire szeretsz, mennyire jó vagy!”

Szívünk Isten jóságára kitarulkozó vágyakozásával énekeljük:

Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!